

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/28/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7102898693
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7102898693.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a členiek senátu JUDr. Moniky Géciovej, PhD. a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobkyne: P.Ú. V., Z.. XX.X.XXXX, B. D. XX, A., zastúpenej Mgr. Monikou Dunčákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Slovenskej jednoty 8, proti žalovanej: P. Š., D.: XX XXX XXX, Q. Q. V. A., H. XX, A. - A., zastúpenej JUDr. Augustínom Tomášom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice I, č.k. 11C/228/2002-327 zo dňa 20. septembra 2017

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Určuje, že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané žalobkyni listom žalovanej zo dňa 20.11.2001 je neplatné.

II. Žalobkyni priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovaný je povinný nahradiť trovy štátu v rozsahu 100%.

2. Predmetom konania bola žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané jej listom žalovanej zo dňa 20.11.2001 je neplatné. Žalobkyňa bola v pracovnom pomere u žalovanej od 13.7.1998. Dňa 2.11.2001 žalovaná so svojim manželom na pracovisku v sklade na Textilnej ulici v Košiciach mali fyzicky a verbálne napadnúť žalobkyňu a jej spolupracovníčku F. F. a pod nátlakom a hrozbou fyzickej likvidácie ju prinútiť priniesť z jej bytu sumu 54.000,- Sk a podpísať uznanie dlhu z titulu sprenevery schodku vo výške cca 970.000,- Sk. Následne listom zo dňa 20.11.2001 žalovaná so žalobkyňou okamžite skončila pracovný pomer podľa § 53 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb. v znení účinnom do 31.3.2002, ďalej iba „ZP“) z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny, ktorého sa žalobkyňa mala dopustiť tým, že s F. F. (spoluzamestnankyňou) v priebehu mesiacov júl až október 2001 do pokladne v prevádzke kde pracovali neodviedli prijaté platby od kupujúcich spolu vo výške 974.460,- Sk a použili ich pre svoju potrebu a napriek uznaniu záväzku z 2.11.2001 spreneverenú sumu nevrátili. Žalobkyňa listom zo dňa 3.12.2001 žalovanej oznámila, že okamžité zrušenie pracovného pomeru považuje za neplatné pretože vzhľadom na pracovné zaradenia žalobkyne a jej kolegyne F. F. a vzhľadom na neexistenciu dohody o hmotnej zodpovednosti, nezodpovedajú za prípadný schodok a ani sa nemohli dopustiť trestného

činu sprenevery, keďže im žiadne veci neboli zverené a oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Zároveň žiadala vrátenie sumy 54.000,- Sk, neoprávnene odobratej platobnej karty z Tatra banky a vydanie originálu listiny - uznania dlhu zo dňa 2.11.2001, ktoré považuje za neplatné. Listom zo dňa 7.12.2001 žalobkyňa zrušila pracovný pomer so žalovanou podľa § 54 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že jej do 17.12.2001 nezaplatila mzdu za mesiac október 2001.

3. Po vykonaní dokazovania a vyhodnotení dôkazov súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 35 ods. 1 a 2, § 46 ods. 3 a 4, § 53 ods. 1 a 2, § 55, § 61 ods. 1 a 3, § 64, § 73 ods. 1, § 74, § 139 ods. 1, § 172 ods. 1 až 3, § 176 ods. 1, 2, § 178 ods. 1, § 185 ods. 1, 3 a § 240 ods. 1 až 3, § 242 ods. 1 Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.) a podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

4. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozsudku uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranný právny úkon účastníka pracovného pomeru adresovaný druhému účastníkovi tohto pomeru, ktorý smeruje k skončeniu pracovného pomeru. Zákon pre platnosť tohto právneho úkonu predpisuje formálne a obsahové náležitosti. Okamžité skončenie pracovného pomeru musí byť písomné a doručené, zamestnávateľ v ňom môže uplatniť iba dôvod uvedený v zákone, ktorý v ňom musí skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Platnosť právnych úkonov je potrebné posudzovať so zreteľom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon urobený. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť písomne uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť, t. j. ktorý zákonný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru výpovede z pracovného pomeru uplatňuje, a tiež aby bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením zrozumiteľných skutočností, v ktorých účastník vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer má skončiť. Zmyslom toho je, aby bol druhý účastník pracovného pomeru náležite chránený, hlavne aby sa mohol brániť, že uplatnený dôvod nie je daný.

5. Žalovaná so žalobkyňou okamžite skončila pracovný pomer podľa § 53 ods. 1 písm. b) ZP z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny, spočívajúcom v neodvedení prijatých platieb od kupujúcich v celkovej sume 974,460,- Sk v mesiacoch júl až október 2001 spoločne s F. F.. Súd prvej inštancie poukázal na to, že povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny postihnutelné ako dôvod skončenia pracovného pomeru, musí ísť na strane zamestnanca o porušenie zavinené, ktoré musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Pri hodnotení stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom, súd nie je viazaný tým, ako zamestnávateľ hodnotí určité konanie zamestnanca, ktoré predstavuje porušenie pracovnej disciplíny. Pretože vymedzenie hypotézy právnej normy v § 53 ods. 1 písm. b) a § 46 ods. 1 písm. f) ZP nie je určené priamo právnym predpisom, ponecháva súdu možnosť, aby ju podľa svojej úvahy v konkrétnom prípade vymedzil zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností a dospel k záveru, či konanie žalobkyne uvedené v okamžitom zrušení pracovného pomeru možno hodnotiť ako zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Nie je preto rozhodujúce, či zamestnávateľ v pokyne vedúceho zamestnanca určil, či a aké konkrétne konania majú, či nemajú byť ohodnotené tým-ktorým stupňom intenzity porušenia pracovnej disciplíny. Okamžité zrušenie pracovného pomeru podľa § 53 ZP je v porovnaní s rozviazaním pracovného pomeru výpoveďou podľa § 46 ZP výnimočným opatrením, ako vyplýva aj z dikcie § 53 ods. 1 ZP ("Zamestnávateľ môže okamžite zrušiť pracovný pomer výnimočne ..."). K okamžitému zrušeniu pracovného pomeru preto môže zamestnávateľ pristúpiť len vtedy, ak okolnosti prípadu odôvodňujú záver, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca zamestnával až do uplynutia výpovednej doby. Dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 53 ods. 1 písm. b) ZP je porušenie pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom. Zamestnávateľ musí takéto porušenie pracovnej disciplíny zamestnancom preukázať. Pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom súd prihliada k osobe zamestnanca, k funkcii, ktorú vykonáva, k doterajšiemu postoju k plneniu pracovných povinností, k situácii, v ktorej k porušeniu pracovnej disciplíny došlo, k miere zavinenia zamestnanca, k spôsobu a intenzite porušenia konkrétnych povinností, k dôsledkom porušenia pracovnej disciplíny na zamestnávateľa, či zamestnanec svojim konaním spôsobil zamestnávateľovi škodu, v akej výške a pod. Skutočnosti, ktoré sú podstatou dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, nenastávajú obvykle v dôsledku jednorazového, ale opakovaného konania zamestnanca niekedy v kratšej, inokedy v dlhšej dobe.

6. Dôkazné bremeno preukázať závažné porušenie pracovnej disciplíny vo vzťahu k zamestnancovi spočíva na zamestnávateľovi.. V prejednávanej veci žalovaná tvrdí, že na strane žalobkyne došlo k porušeniu pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, pričom spolu s F. F. v priebehu mesiacov júl až október 2001 do pokladne prevádzky kde pracovali, neodviedli prijaté platby od kupujúcich vo výške 974.460,- Sk a použili ich pre svoju potrebu, čiže spreneverili uvedené sumy. Spreneveru veľkej sumy peňazí možno považovať za porušenie pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, avšak táto musí byť zamestnávateľom preukázaná. Nie je úlohou zamestnanca vyvíňovať sa voči tvrdeniam uvedeným v okamžitom skončení pracovného pomeru. Aj skutočnosť, že strany sporu nemali uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti znamená, že zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovi zavinenie schodku (§ 172 ods. 3 Zákonník práce) - sprenevery v uvedenej výške, v uvedenom období, spôsobenej žalobkyňou. Vyčíslenie účtovného schodku by zásadne malo mať písomnú, resp. inú nespochybniteľnú formu, ktorá nepodlieha rôznym subjektívnym a objektívnym vplyvom. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa spolu s F. F. dňa 2.11.2001 podpísali uznanie dlhu vo výške 974.430,- Sk spoločne a nerozdielne. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Uznaním dlhu sa však dlžník nezbuvaže možnosti uplatňovať v súdnom konaní námietky, týkajúce sa dôvodu alebo výšky (rozsahu), nároku veriteľa, čo v danom prípade aj žalobkyňa využila, keď uviedla, že doposiaľ nie je zrejmé o aký schodok ide a že jeho existencia nebola ničím preukázaná. Tiež sa bránila tým, že ide o absolútne neplatný právny úkon, keďže nebol vykonaný slobodne. V konaní ani vyšetrovaním orgánov činných v trestnom konaní nebolo preukázané, že skutočne išlo o právny úkon vynútený na žalobkyňu fyzicky, či psychicky. Bolo teda potrebné skúmať, či predmetný záväzok - schodok vo výške 974.430,- Sk, ktorý mal byť spôsobený žalobkyňou a F. F. skutočne vznikol.

7. Poukazujúc na ust. § 193 CSP súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že práve žalobkyňa spôsobila vzniknutý schodok. Odcitoval závery znaleckého posudku č. 4/2005 vyhotoveného D.. L. Q., znalkyňou z odboru ekonómia a management v trestnej veci obvinených F. F. T. P. V. pre trestný čin sprenevery, podľa ktorých vedenie ekonomickej agendy od apríla 2001 do 2.11.2001 u žalovanej síce spĺňa požiadavky zákona o účtovníctve a postupov účtovania pre vedenie jednoduchého účtovníctva, avšak nedostatkom sú chýbajúce náležitosti účtovných dokladov, konkrétne podpisy osôb zodpovedných za účtovné prípady v účtovnej jednotke a osôb zodpovedných za ich zaúčtovanie. Vzhľadom na účasť viacerých zamestnancov a zmluvných partnerov na vykonávanie hospodárskych a účtovných operácií chýba vo firme systém vnútornej kontroly a určenie zodpovednosti a kompetencií jednotlivých zúčastnených osôb. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na povinnosti vedúcich zamestnancov podľa ust. § 74 ZP. Podľa znaleckého posudku ďalej je u žalovanej ako voľný predaj označený spôsob predaja tovaru, pri ktorom sa v dokladoch výdajka a predajka neuvádzajú identifikačné údaje odberateľa, iba označenie voľný predaj. Pri predaji tovaru cez registračnú pokladnicu sa výdajky a predajky nevyhotovovali, nie je možné overiť ich súlad, pri predaji pre konkrétneho odberateľa, súhlasia údaje uvedené na predajkách a k nim prislúchajúcich výdajkách pri voľnom predaji, nie je možné overiť súlad dokladov z dôvodu, že výdajky z voľného predaja nie sú uchované, faktúry a dodacie listy obsahujú zhodné údaje. K možnosti preukázania neodvádzania všetkých inkasovaných tržieb za predaný tovar u oboch obvinených uviedla, že z účtovnej evidencie je možné preukázať nesúlad vo forme rozdielu v tržbách evidovaných na výdajkách ako i na výdajkách vo výške 25.050 Sk a v tržbách evidovaných na prislúchajúcej predajke zo dňa 27.10.2001 vo výške 31,- Sk, rozdiel v tržbách vo výške 25.019 Sk. Z dokumentácie však nie je zrejmé kto vyhotovil takto upravenú predajku, kedy a v akej výške boli v skutočnosti prijaté tržby. Z pomocnej evidencie je možné dedukovať, že v denných tržbách odovzdávaných administratívnymi pracovníčkami majiteľky, neboli zahrnuté tržby v hodnote 318.007,- Sk z tzv. voľného predaja tovaru. Chýbajú preukazné účtovné doklady o výške skutočne prijatých tržieb administratívnymi pracovníčkami od odberateľov a vo výške skutočne odovzdaných tržieb administratívnymi pracovníčkami majiteľke firmy. Obvineným osobám nie je možné účtovnou evidenciou preukázať neodvádzanie všetkých inkasovaných tržieb za predaj tovaru. Znalkyňa z odboru ekonómia a management D.. T. B. X., ktorá vypracovala v trestnom konaní druhý znalecký posudok zistila rozdiel medzi tržbami z voľného predaja uvedené v evidencii DPH a v evidencii príjmových pokladničných dokladov a v peňažnom denníku za účtovné obdobie vo výške 434.072,- Sk (nie 974.430,- Sk ako tvrdila žalovaná), ale v skúmanej dokumentácii neboli záznamy o osobách, ktoré preberali alebo dostávali finančné prostriedky z denných tržieb, preto nemohla určiť v akom konkrétnom rozsahu si obžalovaná t.j. žalobkyňa jednotlivito neoprávnene prisvojovala finančné prostriedky z voľného predaja. Keďže bez akýchkoľvek pochybností nebola preukázaná výška škody ani podiel jednotlivých obžalovaných, t. j. žalobkyne P. V. T. F. F. na spôsobenej škode, tak Okresný súd Košice II v trestnom konaní vedenom pod

sp. zn. 3T/18/2007 postupoval podľa zásady „in dubio pro reo“ a dospel k záveru, že žalovaný trestný čin sprenevery nie je trestným činom pre absenciu jedného zo znakov objektívnej stránky, preto rozsudkom z 18.2.2016 oslobodil obžalované spod skutku obžaloby. Rozsudok v uvedenej trestnej veci je právoplatný. Poškodená P. Š. s uplatnením nároku náhradu škody bola odkázaná na občianske súdne konanie. Na základe týchto dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že v konaní nebol preukázaný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, uvedený v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 20.11.2001 daný žalobkyňu, ktorého neplatnosti sa v konaní domáhala.

8. V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie uviedol (bod 83. rozsudku), že vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru z 20.11.2001 trpí po formálnej stránke nedostatkami a je neurčité, nakoľko v ňom absentuje bližšie určenie, v ktoré dni, resp. účtovné obdobia malo dôjsť k jednotlivým schodkom na zverenej hotovosti alebo iných hodnotách, ktoré bola žalobkyňa povinná vyúčtovať, pričom neurčitém vymedzením sa žalovaná dostala do pozície, že sama nevie vymedziť, či žalobkyňa alebo F. F. a kedy mali spôsobiť a v akej výške schodok. Skončenie pracovného pomeru tak po formálnej stránke nezodpovedá požiadavkám dostatočnej konkretizácie vytykaných skutkov porušení pracovnej disciplíny z hľadiska časového a z hľadiska ich skutkového vymedzenia.

9. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené uzavrel, že žaloba je dôvodná, preto jej v plnom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 262 ods. 2 CSP a úspešnej žalobkyňu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. V konaní vznikli trovy štátu (titulom znaleckého dokazovania), o ktorých rozhodol v súlade s s čl. 4 ods. 1, § 255 event. § 256 ods. 1 CSP, a vychádzajúc z neúspechu žalovanej uzavrel, že štát má proti žalovanej nárok na náhradu trov v rozsahu 100%.

10. Proti rozsudku podala odvolanie žalovaná, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. V dôvodoch odvolania uviedla, že ako vyplýva z bodu 81. napádaného rozsudku, prvoinštančný súd má za to, že v konaní nebol preukázaný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, uvedený v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 20.11.2001 daný žalobkyňu, ktorého neplatnosti sa v konaní domáhala. Vlastná úvaha súdu o dôvodoch neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru je uvedená len veľmi stručne (v dvoch bodoch 82. a 83. odôvodnenia), pričom žalovaná v okamžitom skončení pracovného pomeru presne uviedla, že so žalobkyňou okamžite ruší pracovný pomer v zmysle § 53 ods. 1 písm. b) vtedy platného a účinného Zákonníka práce a to s presným časovým aj skutkovým vymedzením dôvodu, ktorý bol vtedy žalovanej ako zamestnávateľovi vzhľadom na objektívnu možnosť poznania ako laikovi známy. V okamžitom skončení je presne uvedené, že žalobkyňa sa zvlášť hrubého porušenia pracovnej disciplíny dopustila tým, že spolu s F. F. v priebehu mesiacov júl až október 2001 do pokladne v prevádzke neodviedli prijaté platby od kupujúcich spolu vo výške 974.460,- Sk, pričom spreneverenú sumu sa zaviazali vrátiť a to v uznaní dlhu zo dňa 2.11.2001. Takto vymedzený dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru zodpovedal skutočnostiam, ktoré žalovaná zistila z účtovníctva vedeného v prevádzke na základe vlastného poznania. Je pravdou, že proti žalobkyňu sa viedlo trestné konanie s dokazovaním zameraným práve na určenie spôsobenej škody, ktorá je jedným z predpokladov trestného činu sprenevery. Trestné konanie síce skončilo oslobodením spod obžaloby, avšak preto, že skutok nie je trestným činom. Ako však vyplýva z uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/64/2016-906 zo dňa 23.11.2016 (č.l. 303 spisu), ktorým bolo trestné konanie právoplatne skončené, skutok sa nepochybne stal, jediné čo sa s presnosťou neustálilo je výška spôsobenej škody. V prospech konkretizácie skutkového aj časového vymedzenia dôvodu skončenia pracovného pomeru svedčí tiež uznanie záväzku zo dňa 20.11.2001, v ktorom žalobkyňa s F. F. uznali svoj záväzok vo výške 974.460,- Sk a zaviazali sa ho vrátiť do 7.11.2001. S poukazom na bod 79. napádaného rozsudku uviedla, že v konaní ani vyšetrovacím orgánom činným v trestnom konaní nebolo preukázané, že skutočne išlo o právny úkon /uznanie záväzku/ vynútený na žalobkyňu fyzicky či psychicky. Súd svojou úvahou o nenaplnení formálnej stránky okamžitého skončenia pracovného pomeru fakticky odňal žalovanej možnosť, napriek tomu, že žalobkyňa sa k skutku priznala, skončiť s ňou pracovný pomer okamžite napriek tak závažnému porušeniu pracovnej disciplíny. Žalovaná skutkovo a časovo vymedzila dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru tak, ako jej to bolo ako laikovi v tom čase objektívne známe a to na základe súpisiek odovzdaných denných tržieb z rozvozu tovaru a z knihy tržieb za obdobie od apríla 2001 do 2.11.2001. Ak bola znalcami vyčíslená prípadná škoda inak, neznamená, že súd konštatuje, že zamestnávateľ nesprávne skutkovo vymedzil dôvod okamžitého

skončenia pracovného pomeru. Prvoinštančný súd v bode 80. napádaného rozsudku uvádza, že bol u žalovanej zistený rozdiel medzi tržbami z voľného predaja uvedené v evidencii DPH a v evidencii príjmových pokladničných dokladov a v peňažnom denníku za účtovné obdobie vo výške 434.072,- Sk. Navyše samotná žalobkyňa vrátila časť spreneverenej sumy vo výške 54.000,- Sk. Navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej nevyjadrila.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa obsahu odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

14. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

15. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

16. Odvolací súd konštatuje, že vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o určení, že okamžité zrušenie pracovného pomeru podľa § 53 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce danej žalovaným žalobkyňou listom zo dňa 20.11.2001 je neplatné nezistil naplnenie uplatnených odvolacích dôvodov zo strany žalovanej.

17. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP a vyvodil z nich správne skutkové zistenia. Na základe riadne vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a na zistený skutkový stav aplikoval relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré aj náležite interpretoval. Odvolací súd nezistil žiaden dôvod na zrušenie rozsudku podľa § 389 ods. 1 CSP.

18. Odvolací súd konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku sú jasné, logické, podrobné a presvedčivé, preto sa odvolací súd s nimi stotožňuje a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 CSP)

19. Dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanej so žalobkyňou, ktorého platnosť bola predmetom tohto sporu, bolo hrubé porušenie pracovnej disciplíny, ktorého sa žalobkyňa mala dopustiť tým, že s F. F. (spoluzamestnankyňou) v priebehu mesiacov júl až október 2001 do pokladne v prevádzke kde pracovali neodviedli prijaté platby od kupujúcich spolu vo výške 974.460,- Sk a použili

ich pre svoju potrebu a napriek uznaniu záväzku z 2.11.2001 spreneverenú sumu nevrátili s výnimkou sumy vo výške 54.000,- Sk.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru spočíva dôkazné bremeno na preukázanie existencie dôvodov skončenia na zamestnávateľovi. Úlohou súdu je posúdiť, či sú dané dôvody, ktoré zamestnávateľ vymedzil v právnom úkone smerujúcom k skončeniu pracovného pomeru. Odvolací súd považuje za správny podstatný záver súdu prvej inštancie, ktorý bol dôvodom pre rozhodnutie o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, že žalovaná nepreukázala, že žalobkyňa skutočne „spreneverila“ peňažnú sumu uvedenú v okamžitom zrušení pracovného pomeru, resp. ak by sa tak aj stalo, nebolo preukázané v akom časovom období. K zhodnému záveru dospel aj súd v trestnom konaní vedenom proti žalobkyni pre trestný čin sprenevery kde uzavrel, že skutok nie je trestným činom.

21. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranný právny úkon, ktorým môže rozviazať pracovný pomer zamestnávateľ, aj zamestnanec, ak má na to zákonom ustanovený dôvod. Podmienkou jeho platnosti je okrem písomnej formy dostatočné skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným.

22. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru z 20.11.2001 trpí po formálnej stránke nedostatkami a je neurčité, pretože v ňom absentuje bližšie určenie, kedy konkrétne malo dôjsť k vzniku škody, resp. „sprenevere“. Týmto neurčitým vymedzením sa žalovaná dostala do pozície, že sama nevie určiť, či „spreneveru“ mala spôsobiť žalobkyňa alebo F. F., ani to, kedy mali spreneveriť sumu 974.460,- Sk. Skončenie pracovného pomeru tak po formálnej stránke nezodpovedá požiadavkám dostatočnej konkretizácie vytykaných skutkov porušenia pracovnej disciplíny z hľadiska časového a z hľadiska ich skutkového vymedzenia. V takomto prípade nemôže byť dôvodná ani odvolacia námietka žalovanej, že skutkovo a časovo vymedzila dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru tak, ako jej to bolo ako laikovi v tom čase objektívne známe.

23. V tejto súvislosti je nanajvýš podstatnou tá skutočnosť, že žalobkyňa nemala so žalovanou uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti a navyše pred okamžitým skončením pracovného pomeru ani v súvislosti s ním nebola vykonaná žiadna inventarizácia prostriedkov resp. iných hodnôt. V okamžitom skončení pracovného pomeru žalovaná ako zamestnávateľ špecifikuje dôvod hrubého porušenia pracovnej disciplíny ako „spreneveru“. Spáchanie trestného činu sprenevery však nebolo preukázané ani v trestnom konaní vedenom proti žalobkyni. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach (sp. zn. 4To/64/2016-906 zo dňa 23.11.2016) síce vyplýva, že skutok sa stal, ale nie je trestným činom, to však nezakladá dôvod pre záver o tom, že žalovaná ako zamestnávateľ mohla so žalobkyňou okamžite skončiť pracovný pomer pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny skôr, ako bolo trestné konanie právoplatne skončené.

24. Ďalšia námietka odvolateľky, že žalobkyňa dlh uznala neobstojí so zreteľom na ostatné zistené skutkové okolnosti, ktoré nenasvedčujú skutočnej existencii dlhu z pracovnoprávneho vzťahu.

25. Napokon odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa zrušila pracovný pomer so žalovanou podľa § 54 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že jej do 17.12.2001 nezaplatila mzdu za mesiac október 2001, a z tohto dôvodu jej pracovný pomer skončil v zmysle ust. § 61 ods. 3 Zákonníka práce dohodou.

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny rozsudok vo výroku o určení, že okamžité zrušenie pracovného pomeru podľa § 53 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce dané žalovanou žalobkyni listom zo dňa 20.11.2001 je neplatné, rovnako aj súvisiace výroky o náhrade trov konania a o trovách štátu.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Procesne úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 - § 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.